

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 129/14
Luksemburg, 18 września 2014 r.

Wyrok w sprawie C-549/13
Bundesdruckerei GmbH / Stadt Dortmund

Minimalne wynagrodzenie określone w ramach udzielania zamówień publicznych nie może być rozszerzone na pracowników podwykonawcy mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, jeżeli ci pracownicy wykonują dane zamówienie wyłącznie w tym państwie

Wymóg zapłaty minimalnego wynagrodzenia bez związku z kosztami utrzymania istniejącymi w tym innym państwie członkowskim jest niezgodny ze swobodą świadczenia usług

Ustawa Landu Północnej Nadrenii-Westfalii (Niemcy) stanowi, że niektóre zamówienia publiczne na usługi mogą zostać udzielone tylko przedsiębiorstwom, które przy składaniu ofert zobowiązały się do wypłaty swoim pracownikom minimalnej stawki godzinowej w wysokości 8,62 EUR tytułem spełnienia świadczenia. Ustawa ta ma bowiem na celu zapewnienie, aby pracownikom wypłacano godziwe wynagrodzenie dla uniknięcia „dumpingu socjalnego” i stawiania w niekorzystnej sytuacji konkurujących przedsiębiorstw, które przyznają godziwe wynagrodzenie swoim pracownikom.

W ramach zaproszenia do składania ofert, którego przedmiotem było zamówienie publiczne dotyczące cyfryzacji dokumentów i konwersji danych dla urzędu urbanizacyjnego, miasto Dortmund wymagało na podstawie tej ustawy, aby minimalne wynagrodzenie w wysokości 8,62 EUR zostało zagwarantowane pracownikom zatrudnionym przez podwykonawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim (w tym przypadku w Polsce), z którego zamierza skorzystać oferent i którzy to pracownicy wykonują dane zamówienie wyłącznie w tym państwie. Bundesdruckerei, niemieckie przedsiębiorstwo zainteresowane tym zaproszeniem do składania ofert, zwróciło się do właściwej niemieckiej izby ds. zamówień publicznych, która, mając wątpliwości co do zgodności spornych przepisów (takich jak zastosowane przez miasto Dortmund) z prawem Unii, a w szczególności ze swobodą świadczenia usług, zwróciła się do Trybunału Sprawiedliwości.

W dzisiejszym wyroku Trybunał odpowiedział, że w sytuacji takiej jak w omawianej sprawie, w której oferent zamierza wykonać zamówienie publiczne przy wykorzystaniu wyłącznie pracowników zatrudnionych przez podwykonawcę mającego siedzibę w państwie członkowskim innym niż to, do którego należy instytucja zamawiająca, swoboda świadczenia usług sprzeciwia się temu, aby państwo członkowskie, do którego należy ta instytucja zamawiająca, zobowiązywało podwykonawcę do zapłaty pracownikom minimalnego wynagrodzenia.

Trybunał stwierdził przede wszystkim¹, że takie przepisy mogą stanowić ograniczenie w swobodnym przepływie usług. Nakazanie bowiem zapłaty minimalnego wynagrodzenia przez podwykonawców oferenta mających siedzibę w innym państwie członkowskim, w którym minimalne stawki wynagrodzenia są niższe, stanowi dodatkowy ciężar gospodarczy, którego skutkiem może być powstrzymanie, utrudnianie lub zmniejszenie atrakcyjności wykonywania świadczeń w tym drugim państwie członkowskim.

Trybunał zauważył jednak, że takie przepisy co do zasady mogą być uzasadnione celem ochrony pracowników.

¹ Po wskazaniu, że w przeciwieństwie m.in. do sprawy Rüffert (zob. wyrok Trybunału z dnia 3 kwietnia 2008 r. w sprawie C-346/06 i [komunikat prasowy nr 20/08](#)), niniejsza sprawa nie dotyczy delegowania pracowników.

Jednakże, o ile takie przepisy mają zastosowanie tylko do zamówień publicznych, nie mogą one osiągnąć tego celu, jeśli nie ma oznak pozwalających uznać, że pracownicy działający na rynku prywatnym nie potrzebują takiej ochrony wynagrodzenia jak pracownicy działający w ramach zamówień publicznych.

W każdym wypadku zakwestionowane przepisy krajowe, o ile ich zakres stosowania obejmuje sytuację taką jak w omawianej sprawie, wydają się nieproporcjonalne.

Poprzez nakazanie określonej płacy minimalnej, która odpowiada płacy wymaganej do zapewnienia w Niemczech godziwego wynagrodzenia pracownikom w związku z kosztami utrzymania istniejącymi w tym kraju, które jednak nie ma związku z kosztami utrzymania istniejącymi w państwie członkowskim, w którym zostaną zrealizowane świadczenia dotyczące rozpatrywanego zamówienia publicznego (w tym przypadku w Polsce) i które pozbawiłoby podwykonawców mających siedzibę w tym ostatnim państwie członkowskim odniesienia konkurencyjnej korzyści z różnic istniejących między odpowiednimi stawkami płac, przepisy te wykraczają poza to, co jest niezbędne do zapewnienia osiągnięcia celu ochrony pracowników.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106